

Het zag er helemaal niet naar uit dat het een dag was waarop er iets ergs stond te gebeuren, maar misschien is dat nooit zo. Als dat soort dagen wel bestonden, zouden mensen natuurlijk gewoon zeggen: ‘O, het is zo’n Erge Dingen Dag, dus ik kan maar beter in bed blijven,’ of zoiets. Die zaterdagochtend, toen Emily weer eens aan de late kant naar beneden kwam voor het ontbijt, was het enige teken van doem en verderf dat haar moeder eieren met spek stond te bakken. Emily was meteen op haar hoede, want dit was zéér verdacht. Het ging er niet zozeer om dat haar moeder, Maeve, niet kon koken (hoewel ze absoluut een bar slechte kok was), maar ontbijt maken was haar vaders taak. Dat was haar hele leven lang al zo. Elke zaterdag was hij er, na zijn dienst bij de Nachtpost, om die verrukkelijke bacon op tafel te zetten. Maar

op deze specifieke zaterdagochtend zat hij onderuitgezakt en zo wit als een spook aan tafel.

‘Pap, wat is er? Ben je oké?’

Hij keek op en glimlachte flauwtjes. ‘Ik ben in orde, Weetgraag. Het is gewoon...’

‘Het is gewoon dat hij is ontslagen door die vervloekte *eejits*, die sukkels, van de Nachtpost,’ onderbrak haar moeder hem met haar zware Ierse accent. ‘Ze hebben ’m zonder pardon ’t Middernacht Uur uitgetrapt en z’n vermaledijde sleutel afgepakt.’ Maeve eindigde haar zin schreeuwend en met een rood aangelopen gezicht.

Het Middernacht Uur was een andere wereld; een Victoriaans Londen bevroren in de tijd op het moment dat de klokken van de Big Ben voor het eerst om middernacht luidden in het jaar 1859. Een toevluchtsoord voor alle overgebleven monsters en magie, maar ook een thuis weg van huis voor Emily en haar megavreemde familie.

‘Belachelijk, een schande!’ brulde Maeve. Emily’s magische Poeka-moeder mepte met de spekspatel hard op het aanrecht om haar woorden kracht bij te zetten. ‘Ik had ze de wind van voren gegeven, wat ik je brom!’ Ze hoestte toen de rook van brandend spekvet haar neus in dreef. Vloekend schopte ze hard tegen het fornuis en onmiddellijk daaropvolgend klonk er een vreselijk geluid van onder de tafel. Het was de duivelsbaby (zoals Emily haar broertje in gedachten noemde), de recentste en zeer onverwachte aanwinst in het Featherhaugh huishouden. Haar vader, Alan, tilde de duivelsbaby uit zijn wieg en nam hem in zijn armen. Normaal gesproken was Alan de rust zelve en veranderde het demonische gekrijs dan ook

vrij snel in tevreden gepruttel, maar vandaag... niet. Emily's broertje brulde onvermoeibaar door, terwijl haar vader ineengedoken op zijn stoel zat en verdrietig naar de grond staarde.

Emily keek er geschrokken naar. Haar normaal zo kalme vader was de meest onverstoorbare, standvastige en nuchtere factor in haar leven. Om hem zo triest en verloren te zien zitten, was... heftig.

‘Hoe bedoel je, ontslagen?’

‘Ik ben uit de Nachtpost gegooid. Verboden toegang voor Dagjesmensen, blijkbaar.’

Het woord ‘Dagjesmens’ was een scheldwoord dat sommige leden van het Nachtvolk gebruikten voor mensen uit het Rijk van de Dageraad. Alan zakte terug in zijn stoel en wreef over de rug van de brullende baby in zijn armen. ‘Alles verandert daarbinnen. Ze verbreken alle verbindingen met de buitenwereld.’

‘Wie zijn “zij”?’ vroeg Emily.

‘Die stoffige, uitgedroogde, grijs uitgeslagen sukkel-Doden die denken dat ze de baas zijn,’ schreeuwde haar moeder vanuit een wolk baconrook.

In feite hadden de Doden het inderdaad voor het zeggen in de andere wereld. Maar tijdens al haar avonturen in het Middernacht Uur, had Emily nóg veel belangrijker vrienden gemaakt. Woest sloeg ze met haar vuist op tafel.

‘Oké, nou, ik ga er vannacht meteen naar binnen om de Bibliotheek te vragen deze situatie zo snel mogelijk op te lossen!’

‘Liefje, je begrijpt het niet. Er is niets om door naar binnen te gaan. Niemand van ons zal ooit nog een stap over de middernach-

telijke drempel zetten.’ Haar vader zuchtte. ‘Ze hebben me niet alleen ontslagen... Ze hebben de deuren tussen onze werelden op slot gedraaid en verzegeld.’ Zijn gezicht vertrok in een sombere grimas. ‘We zijn voorgoed afgesneden van het Middernacht Uur.’

En dat was dat. Ze stonden buiten, alsof ze nooit binnen waren geweest. Emily kon schreeuwen, schelden en brullen wat ze wilde, maar er was niets aan te veranderen. Niet dat ze dat niet probeerden, trouwens. Terwijl het klokkenspel van de Big Ben zich een weg over de rivier zong, ramden ze de magische schaduwsleutel van haar moeder in de zware deur van de plaatselijke kerk. Niks. Ze gebruikten haar vaders voorraad magische postzegels om allerhande klachtenbrieven te versturen naar machtige vrienden. Niks. Zelfs de enveloppe met de kostbare exprespostzegel, die normaal gesproken klokslag middernacht verdween middels de magische ophaaldienst, lag er de volgende ochtend onaangeroerd bij.

Dat was de druppel geweest voor haar vader. Hij had zichzelf op de bank laten vallen en deed nog maar weinig. Zelfs zijn geliefde composthoop keurde hij geen blik meer waardig. Hij slenterde wat rond, at samen met Emily en haar moeder aan tafel, zorgde voor de baby, maar zijn levenslust leek helemaal... op. Hiervóór had hij natuurlijk de gevaarlijkste baan in de Geschiedenis van Banen gehad, en zonder zijn werk leek hij niet te weten wie hij was.

Emily begreep maar al te goed hoe hij zich voelde. Ze hunkerde naar het Uur. Meestal mocht ze er tijdens schoolvakanties naar

binnen en regelmatig bezocht ze dan Mama Espeth, de moeder van haar moeder, en dus Emily's oma (ook al was het *ten strengste* verboden die term te gebruiken), én clanhoofd van de Poeka's. Door de training van Mama Espeth had Emily haar paardvorm zo goed als onder de knie. Half Poeka zijn betekende dat ze van gedaante kon veranderen én wonderlijke, magische dingen kon doen met geluk. Maar dat alles was alleen mogelijk binnen het Middernacht Uur, omdat er in haar eigen wereld, de 'echte' wereld, geen magie meer bestond. In het Uur was ze speciaal, maar hier was Emily gewoon... Emily.

Deze hele toestand was verschrikkelijk. Het was alsof ze iets kostbaars had gekregen wat haar vervolgens weer bruut werd afgepakt. Wie was ze nog zonder magie? Het deed haar denken aan de manier waarop die chagrijnige leeuw de kinderen uit Narnia had geschopt. Ze had altijd al een hekel gehad aan dat deel van het verhaal. De kinderen moesten buiten wachten, ook al wisten ze niet of ze ooit weer naar binnen mochten. En het duurde zó lang, dat ze zelfs begonnen te denken dat ze het allemaal gedroomd hadden. Emily stelde zich voor hoe de kinderen de kledingkast in waren gekropen, helemaal naar achteren, waar het warm en benauwd en krap was door die afschuwelijke bontjassen die er hingen. Maar er was niets, behalve spinnenwebben en houten planken, en die jassen. Elke keer dat Emily de magische sleutel in de deur van de Nachtpost had gestoken, was ze bang dat dit het moment was waarop de sleutel niet meer zou meewerken, niet zou draaien, en dat ze voor altijd buitengesloten zou zijn. Haar grootste angst was nu waarheid geworden.

Twee weken na het Ontbijt des Onheils zat Emily met de deur dicht op haar slaapkamer. Bijna had ze slaande ruzie gekregen met haar moeder, maar voordat de apocalyps daadwerkelijk uitbrak, was ze gauw naar haar kamer gevlucht. Emily en haar moeder hadden een lange geschiedenis van catastrofale uitbarstingen, omdat ze allebei een grote mond hadden (ook wel ‘de strot’ genoemd, een familie-kwaal) en daarom alles wat ze dachten er onmiddellijk uitflapten. Natuurlijk snapte Emily heus wel dat haar moeder het moeilijk had met de baby en een verdrietige vader thuis, maar zij voelde zich óók ellendig en het lukte haar niet altijd om zich in te houden. Nu, uren later, lag ze onderuitgezakt op bed te staren naar de ‘nijnen’ – drie zwarte hazen van glas die boven haar hoofd eeuwig in rondjes achter elkaars staart aan renden.

Zuchtend friemelde ze aan de ketting met messing, gouden en zilveren munten om haar nek. Ze klingelden en glinsterden boosaardig. Dit waren niet zomaar munten, ze waren vervloekt. Dit waren de vreselijkste, meedogenlooste vervloekte munten aller tijden, dragers van onbeschrijfelijke Pech en Tegenslag, tenzij je een Poeka was die het geluk kon bespelen natuurlijk, zoals Emily. Haar moeder had haar – in beter gehumeurde tijden – de ketting gegeven om haar op te vrolijken, maar op dit moment waren de munten niets anders dan een treiterend aandenken aan de magie die ze zo miste. Emily zakte nog wat verder onderuit, rinkelde met de munten en probeerde aan fijne Poeka-dingen te denken: hoe ze als haas door het zachte,

wuivende gras stoof, of als paard door het middernachtelijke Londen galoppeerde in het felle licht van de eeuwige volle maan. Niks hielp.

‘Vark, waarom is alles zo vreselijk...’ Ze stopte midden in haar zin, fronsend. ‘O.’

Ze keek naar haar (hoogstwaarschijnlijk) magische egel- en avonturenmaatje. Of tenminste, tot voor kort was hij dat geweest. Ze vergat steeds dat hij dat nu niet meer was. Geen geruststellend warm lijfje meer in haar jaszak. Geen zacht, geïrriteerd ge-jengel-grom om wormen. Na een zorgwekkende periode waarin Vark nóg luier en hebzuchtiger was geweest dan gewoonlijk, waardoor ze ervan overtuigd raakte dat hij een ernstige ziekte onder de leden had, was hij in een diepe, diepe winterslaap gezakt. Nu lag hij vredig, gewikkeld in een bundel warme bladeren, te snurken in zijn kartonnen egelpaleis. En Emily was nu niet alleen egelloos, maar omdat ze Vark niet wakker wilde maken kon ze, in ieder geval tot de lente, ook geen harde muziek meer draaien op haar kamer. Kon haar leven nóg erger?

Ze kromp ineen toen er een bijna ondraaglijk geluid, dat het absolute uiterste vroeg van haar oren, dwars door de muren knalde en de boekenplanken in haar kamer deed trillen. De duivelse horrorbaby vond het duidelijk nodig om een misthoorn te imiteren die werd overvallen door een autoalarm. Waarom kon hij niet tot de lente een winterslaap doen? Ze had er heus wel naar uitgekeken om grote zus te worden, maar in de praktijk viel de hele situatie vies tegen. Eén keer had ze hem opgepakt en bijna onmiddellijk was hij aan beide uiteinden geëxplodeerd. No way dat ze dat ooit nog een keer zou doen. Wat Emily betrof was het enige voordeel aan haar

demonenbroertje dat de bovenkant van zijn hoofdje superzacht was en heel lekker rook. Met al het andere wilde ze *niks* te maken hebben.

Slapen ging 'm duidelijk niet worden. Niet alleen omdat de baby de hele buurt bij elkaar krijste, maar ook omdat het Emily maar niet lukte om het onheilspellende gevoel van zich af te schudden dat er iets heel erg mis was, maar dat ze het niet kon fiksen. Bovendien was ze, ook al wilde ze het niet toegeven aan zichzelf, aan het wachten op de melodieuze klanken van de klokkentoren, zoals ze tegenwoordig elke nacht deed. Met haar raam op een kier kon ze goed horen hoe het klokkenspel van de Big Ben over de rivier dreef. Ze wist niet zeker waarom ze het deed, want ze voelde zich er alleen maar slechter door. Alsof ze een korstje openkrabde, opnieuw en opnieuw, zodat het niet kon genezen. Maar als de klokken zongen, voelde ze zich voor even, heel even, weer verbonden met haar andere thuis. Dan wist ze dat het in beide werelden middernacht was.

Emily kroop dichterbij het raam toe, ondanks de koude tocht die onder het gordijn vandaan blies. En terwijl ze dat deed, waaiden de eerste melancholische tonen van de kleine klokken naar haar toe. Het waren de klanken die het dreunende zingen van de grote klok inluiden. Binnensmonds mompelde ze de woorden mee van het lied van het Nachtvolk, zoals haar goede vriend Tarkus het haar had geleerd: 'Maan, schijn je licht, in de donkere nacht, ben je mijn zicht, en geef je me kracht.'

De eerste BOING klonk toen de hamers op de reusachtige hoofdklok vielen; de échte Big Ben zong met zijn onmiskenbare, diepe

metalen stem. Emily kon een snik maar net onderdrukken. Verrassend, want ze huilde eigenlijk nooit.

En toen... werd de boel RAAR.

De tweede BOING begon normaal, maar veranderde toen in een langgerekte, vervormde toon, alsof iemand een geluidsopname vertraagd afspeelde. Al het andere geluid viel weg. De constante stadsgeluiden van het nachtelijke Londen vervaagden tot niets. De allesomvattende stilte werd bruuut verbroken door het schrille gepiep van fietsremmen, gevolgd door luid en agressief gebonk. Iets of iemand sloeg hard op Emily's slaapkamerraam!

Emily voelde haar razendsnelle hartslag dreunen achter haar ogen, het gebonk klonk dof in haar hoofd. Met een ruk trok ze het gordijn opzij en vrijwel meteen deed ze geschrokken een sprongetje achteruit. Een witte vogel fladderde en kraste tegen het raam. Wacht, geen vogel, een gevederde hand! De eigenaar van de hand zat op een fiets die in de lucht zweefde, met aan het stuur een glimmende, zwarte paraplu geklemd. De bestuurder droeg een zwart uniform met zilveren knopen en had een gezicht met witte veren en een snavel. Het was Nachtjager, de uilvrouw van de Nachtpost.

‘*Jooehoeeee!*’ riep ze blij. Haar hand flapperde wild en ze gebaarde dat Emily het raam open moest doen.

‘O mijn god, Nachtjager, hallo!’ brulde Emily, al sjorrend aan de klink.

Nachtjager zweefde in het pikkedonker op haar zwaartekracht-tartende fiets, haar witte veren leken oranje in het zachte licht van de straatlantaarns. Een huiveringwekkende tinteling trok over Emily's huid: magie. De energie kwam van de paraplu: een Nachtschaduw gemaakt van pure Middernacht die het mogelijk maakte een héél klein beetje van de magie uit het Middernacht Uur naar het Rijk van de Dageraad te brengen. Dat kleine beetje magie hield de postfiets aan het vliegen en kon de tijd lang genoeg stilzetten om de leveringen gedaan te krijgen. Alleen leek het er niet op dat Nachtjager was komen aanvliegen om iets af te leveren.

‘Kom, pak je spullen, je *moooehoeet* met me mee, we hebben niet lang meer,’ zei ze, terwijl ze Emily wenkte.

‘Wat? Waar? Hoe is het je gelukt hier te komen?’

‘Geen tijd voor *koooehoeetjes* en kalfjes, pluizebol. Ik ben er niet, niet officieel in ieder geval, maar het Middernacht Uur kan niet zonder je.’

Meer informatie had Emily niet nodig. Het avontuur lonkte, en ze wilde niets liever dan zich erin storten. Eindelijk zou ze weer uitzonderlijk zijn! Totaal tegen haar nieuwsgierige aard in hield ze de honderd vragen die ze nog had met grote moeite voor zich en dook ze van haar bed om haar spullen te pakken.

‘Kuikentje, ik zou me wat minder als een Dagjesmens kleden als ik jou was.’ De uilvrouw fronste, voor zover dat lukte met haar snavel. ‘De dingen zijn veranderd, en niet ten *goooehooooede*.’

‘Maar dit is wat ik draag, eh...’ Emily liet haar chille hoody uit haar handen vallen en greep in plaats daarvan naar haar allerzwartste

kleren om haar innerlijke goth naar boven te halen. Ze combineerde haar iets te strakke rockstar-jeans met haar zwartfluwelen top met het rare kanten stukje erop, en trok haar moeders favoriete zwarte bomberjack aan. Daarna sjarde ze haar grote, lompe zwarte laarzen aan haar voeten (want ‘grote laarzen zijn de beste laarzen’) en drukte de allerplatste pet die ze kon vinden op haar hoofd. Haar ogen schoten heen en weer door de kamer, op zoek naar inspiratie. ‘Aha!’

Emily greep het Draculakostuum dat ze zelf had samengesteld (inclusief glow-in-the-dark hoektanden, schmink en een cape gemaakt van een vuilniszak) en propte de hele zoi in haar avonturierstas, die ene met VRIEND VAN DE EGEL op de schouderband. ‘Klaar voor!’

De uilvrouw bekeek haar van top tot teen en schudde toen haar hoofd (wat er nogal verontrustend uitzag, omdat ze dat 360 graden kon draaien). Maar ze zei geen woord en dus ging Emily ervan uit dat ze was goedgekeurd.

Gauw wierp Emily nog een laatste blik op het royale egelpaleis. Een krachtige snurk steeg op uit de slaapvertrekken en deed de kartonnen torens van binnenuit trillen.

‘Deze keer niet, Vark,’ fluisterde ze. ‘Maar ik ben er snel weer. Hoop ik.’

De uilvrouw wenkte haar opnieuw, haar gevederde hand fladderde op en neer. ‘Kom, we *mooehooeten* gaan. De magie van de Nachtschaduw is bijna op.’

‘Maar ik...’ Emily wierp een wanhopige blik op de deur. ‘Ik moet pap en mam vertellen wat ik ga doen, anders is het niet eerlijk. Geef me één minuut!’

‘Er is geen minuut om te geven. Je kunt het bevroren tijdveld van de Nachtschaduw niet verlaten. Als je erbuiten stapt, zal de klok middernacht luiden en dan zit je hier voor altijd vast.’

Emily’s gezicht vertrok in een grimas en haar maag kromp samen. Ze wilde de kans om het Uur weer binnen te gaan niet missen, maar...

‘Ik wil niet dat ze denken dat ik er gewoon vandoor ben gegaan. Niet nog eens.’

De uilvrouw keek hoofdschuddend naar de koperen timer die angstaanjagend tikte aan het stuur van de fiets. ‘Er is geen tijd,’ zei ze, terwijl ze in haar jas graaide en een lange, witte veer tevoorschijn haalde. ‘Hier, pluizebol, dit helpt. Je vader, Alan, is een Nachtpostcollega. Hij zal begrijpen dat ik een *goooohooooede* reden heb gehad om je mee te nemen.’

Emily legde de veer op haar kussen en klauterde toen, met de avonturierstas over haar schouder, gevaarlijk wiebelend uit het raam. Heel even leek de donkere wereld om haar heen te gaan kolken, maar het volgende moment had Nachtjager haar met een zachte, ferme greep vast en hielp ze haar op het lege pakkettenrek achter op de fiets te klimmen. Terwijl ze in de lucht dobberden, keerde de uilvrouw zich naar Emily toe. Haar hoofd draaide opnieuw veel verder om dan normaal. Nachtjager hield haar gevederde vinger bij haar snavel en haar dunne zwarte tong kwam naar buiten. Ze likte aan iets, en drukte dat iets vervolgens tegen Emily’s voorhoofd. Emily reikte ernaar, met de toppen van haar vingers voelde ze dat er een klein stukje papier zat.

‘Wat is dat? Magie?’

‘Een postzegel,’ antwoordde Nachtjager droogjes. ‘Er worden al zat regels overtreden, ik ga niet óók nog eens ongefrankeerde post *vervooehooeren*.’

‘O, oké,’ zei Emily.

Toen de uilvrouw zich omdraaide, schokten haar schouders. Het leek wel of ze... lachte.

‘Hé, je neemt me in de maling!’ riep Emily uit.

‘*Ooehooe*,’ grinnikte de uilvrouw.

Emily schudde haar hoofd. Rare snuiters, die uilen.

Nachtjager greep het stuur vast en leunde voorover als een skiër die zich klaarmaakte voor een steile afdaling. ‘Hou je vast!’

Stevig zette Emily haar voeten op het frame. Ze leunde naar voren en hield de smalle taille van de uilvrouw stevig, maar voorzichtig vast. De zijdezachtheid van de veren voelde spookachtig aan onder de stugge stof van de Nachtpostjas. Emily’s buik bruiste van opwinding. Er klonk een zacht gerinkel en met een ruk wierp de fiets zichzelf de lucht in, alsof hij vleugels had.

Emily slaakte heus geen angstig gillette.

Ze zweefden door de straat, over de daken van Emily’s burens. In de verte kronkelde de rivier als een zwarte spiegel die de lichten van de stad weerkaatste. Voor hen waren de gebouwen die een gloeiend terrein vormden van met tegels bedekte heuvels en kliffen van glas. Vanaf hier leek Emily’s saaie wereld opeens betoverd.

Nog voor ze goed en wel hoog in de lucht hingen, zette de fiets de daling alweer in. Ze landden bij de eeuwenoude eiken deur in de muur van de begraafplaats naast de kerk.